

Klaus Oesch

FENIX

2.0

FENIX VERSIO 2.0

© 2021 Klaus Oesch

Romaani (1986, toinen täysin uusittu versio 2013)

Taitto ja kansi: Books on Demand

Kustantaja: Klaus Oesch

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-94-4646-9

FENIX VERSIO 2.0

ESIPUHE

Klaus Oesch – Kirjailija ja tutkija

Olen tieto- ja viestintätekniikan vanha ammattilainen ja omakohtaisesti kokenut digitaalisen maailman syntymisen 1960-luvulta lukien. Vuosikymmenet kuluivat suurissa tietotekniikkayrityksissä sekä asiantuntijana kehittämässä medialaboratorioita, osaamiskeskuksia sekä startup-yrityksiä. Olen vetänyt teknologiaohjelmia, joissa on kehitetty uusmediaa ja vuorovaikutteista tietotekniikkaa. Aluksi kirjoitin ammattilehti-artikkeleita ja julkaisin WSOY:n Mika Waltari kilpailussa 1987 toisen palkinnon saaneen ”Fenix”-romaanin.

Tietokirjailijana seurasivat Hypermedia 1993 (yhdessä Kai Ekholmin kanssa) ja Digitaalinen maailma 1994. Tutkijaksi ryhdyttyäni tein väitöskirjan ”Virtuaalinen voimaantumisen” 2007 Tampereen yliopistoon. <https://trepo.tuni.fi/bitstream/handle/10024/67764/978-951-44-7092-9.pdf?sequence=1&isAllowed=y> Elämänkertateoksen ”Futura” 2020 olen julkaissut ePUB sähkökirjapalveluna. <https://www.bod.fi/kirjakauppa/futura-klaus-oesch-9789529436965>

Fenix perustuu neljännesvuosisadan takaisiin tositapahtumiin, tietoajan aamunkoittoon. Tietokoneita kehittävä ja markkinoiva yritys tulevaisuus on vaaka-laudalla. Yhtiön maksuvalmius on jo vakavasti heikentynyt, sen luotonanto on kiristetty. Kaikki on yhden kortin varassa; hyväksyykö Koneyhtymä tarjouksen suurprojektista, jolla tietotekniikan avulla mullistetaan perinteiset tuotantotavat. Leo myyntiryhmineen joutuu kovan paikan eteen; luomaan Koneyhtymälle uuden FUTURICS-tietoarkkitehtuurin tyhjästä ja selviämään kivenkovassa tarjouskissassa. On vain kaksi vaihtoehtoa; voita tai tuhoudu. Miten päättyy taistelu DRAGON lohikäärmejärjestelmää vastaan?

Toinen palkinto WSOY:n Mika Waltari kilpailuissa 1987

Vuonna 1987 WSOY järjesti esikoiskirjailijoille Mika Waltari-romaanikirjoituskilpailun. Kisaan tuli 800 käsikirjoitusta, joista kirjallinen tuomaristo valitsi alekirjoittaneen ”Fenix”-käsikirjoituksen toiselle sijalle. Romaani kertoi todellisen tapahtuneen projektin fiktiivisenä teoksena.

”Helsinkiläisen markkinointipäällikkö Klaus Oeschin romaani on ryhmäkuva mie-

histä, jotka suunnittelevat ylihuomista. Fenix kertoo dramaattisesti ja terävästi tietotekniikan ja huippubusineksen piinkovasta maailmasta, joka kärjistyneimmillään on kuin sodankäyntiä kaappausoperaatioineen, hämäyksineen ja koukkauksineen. Romaanille antaa oman ulottuvuutensa myyttien mailma, jonka läpi kertoja näkee oman ympäristönsä tapahtumat”

Olin siihen asti ja sen jälkeen toiminut tieto- ja viestintätekniikan ammattilaisena, enkä ollut ajatellut kirjallista uraa. Palkintokirjasta otettiin kuitenkin 3000 kappaletta painos, joka jo kauan sitten myytiin loppuun ja sen saa ehkä harvinaisuutena käsiinsä sattuman kaupalla jostain antikvariaatista.

Vuonna 2013

Menestyminen kilpailussa pani minut kuitenkin ajattelemaan mahdollisuutta kirjoittaa lisää. Tietoyhteiskunnan kehittyessä markkinat muuttuivat neljännesvuosisadassa radikaalisti. Digitaalinen julkaiseminen ja sähkökirjat tulivat markkinoille 2000-luvun alussa. Nuorempi sukupolvi kaipaa tietoa niistä ajoista, jolloin pioneerit rakensivat virtuaalisen mailman perustaa.

Päätin vuonna 2013 kirjoittaa teoksesta uudemman version. Samalla olen tehnyt kokeiluja ja pohtinut romaanin sähköistä muotoa hypertekstinä ja e-kirjana. Julkaisen FENIX 2.0 version sen vuosina 1987–2021 kirjoittamien romaanisarjan ensimmäisenä osana.

Kirjakokoelma

Tavoitteenani on lähivuosina julkaista romaaneina lähes todellisia tarinoita nykyisestä maailman menosta ja muutoksesta. Olen kirjoittanut uusia teoksia, jotka julkaisen BoD e-kirjakaupassa. Eli vanha tarina on kirjoitettu uudelleen, mutta tapahtumat ovat samat. Toivon lukijoilleni hauskoja hetkiä vanhan tarinan parissa.

Voit lähettää minulle palautetta sähköpostitse osoitteella klausoesch@gmail.com tai viestimällä facebook-sivullani.

Helsingissä 1.5.2021

Klaus Oesch

Yömusta taivas räjähti sadoiksi punaisiksi, vihreiksi, sinertävänvalkeiksi tähtipalloiksi. Ne sinkoutuivat avaruuteen, leijuivat hitaina viirusateina alas, uupuivat sammuen pimeyteen. Viuhuva raketti ampaisi kylmälle taivaalle räpähtäen tähtikukaksi avaruuteen. Se peitti kiitävän hetken ajan haalistuneenkeltaisen kuunsirpin repaleisten, harmaiden pilviharsojen taakse. Mustansiniseltä mereltä suhiseva viima hytisytti; neulanterävät jäähileet piiskasivat väsyneitä kasvojani. Vihuri kinosti lumen pyörteileviksi valkeanharmaiksi nietoksiksi. Jäänkylmä puhuri kumisutti matalien, vaaleiden rakennusten mustia, lumihyyhmän peittämiä kattopeltejä. Kymmenet keltaiset valokeilat paljastivat vanhan tuomiokirkon valkean kivimassan ja pyöreän, vihreäksi hapettuneen, tähtien täplittämän kupolin. Kullattu risti kylpi valonsäteissä kuin avaimena taivaallisen vapahduksen maailmaan.

Uusi vuosi. Silmäilin oikealla puolella värjöttelevää pitkää miestä; hän vilkaisi minua ja ryhtyi sanaakaan sanomatta kaivamaan paksun päällystakkinsa povitaskusta jotain. Hän ojensi sen minulle nyökäten kehottavasti. Taas uusi leimahdus ja pamaus. Ähkäisin raskaasti rommiviinan polttaessa kurkkuani, lämpimän nesteviitan alkaessa kietoa sisuskalujani helmaansa. Pimeä yö nielaisi välähdykset. Kumea kirkonkello aloitti lyöntinsä; siihen yhtyivät kohta suurempien malmikellojen matalamat soinnut.

Muutos. *Muutoksessa on ainoa toivomme.* Meidän oli muututtava, jos tahdoimme pysyä hengissä. Jäätävä viima ujelsi torin poikki ulvoen rakennusten kylmiä seiniä vasten. Värisin lämpimässä takissani, joka ei tarjonnut suojaa aroilta vyöryvältä pakkasilmalta. Mikä pirullinen viima. – Helvetti, että osaa olla viileätä. Jääkarhukin palelluttaisi täällä perseensä, ärisin hieroessani lämpöä käsiini. – Älä itke. Von Manteinin panssarikundeilta paleltuivat munat Stalingradin samanlaisessa pakkasessa. Laurin toteamus oli yhtä kolea kuin hänen kasvojen ilmeensä. Pohjoisen poika ei vähästi hätkähtänyt, mutta kylmä oli hänelläkin.

– Jäätyivät perkele. Niin kuin mekin kohta, virnistin mutristaen suutani. Hakkasin käsiäni yhteen. Pakkanen poltti poskiani ja värisin jäätävässä viimassa.

– Ne tekivät sen määrätietoisesti. Se tuottaa tulosta, hän ojensi minulle litteän taskumatin.

– Pitäisikö meidän sitten kärsiä sama kohtalo?

Ähkäisin alkoholin valuessa mahalaukuuni. Toria ympäröiviä vanhoja empirerakennuksia peitti paksu, sinertävä lumipeite, jota tuulenpyörteet kasvattivat lounaasta tuiskuavilla kiteillä. Aukion pylväslyhdyt hehkuivat sinertävinä, hohtaen aavemaista valoa väkijoukon kalpeille kasvoille. Meren jäälakeudelta ujeltava vihuri tunki tiensä kankaan ja villankin läpi. Vaikka takkini olikin untuvakangasta, se olisi saanut suojata enemmän. Puolen tunnin seisominen pakkasen armoilla oli saanut minut hytisemään armottomasti.

Kylmyys. Venäjän arot. Koko päivän tuuli oli puhaltanut lounaasta. Se oli voimistunut hitaasti ja varmasti. Se oli puuskittainen tuuli, joka toi mukanaan lumen ja jään. Lumi oli naamioinut lyhtypylväät valkeiksi, pehmeiksi tangoiksi. Sitä tuiskusi yhä enemmän äänettömästi torille ja kirkon portaille, jonne se kinostui aaltomaisiksi, äänetöntä maailmaa rakentaviksi dyneiksi. Lauri kaivoi harmaan päällystakkinsa taskusta punavalkoisen savukerasian. Sytyttimen liekki valaisi pyöreät kuukasvot ja heijastui silmälasien linssleistä oranssisena välähdyksenä. Meidän oli muututtava nopeasti ja Lauri tiesi sen. Se oli syy, miksi hän oli noussut nykyiseen asemaansa. Tiesimme molemmat tuskallisen hyvin, miten yhtiömme kasvu oli pysähtynyt viime vuoden aikana. Se ei kasvavilla markkinoilla ollut mahdollista, mutta pari niukasti hävittyä tarjouskilpailua ei ollut parantanut asemiamme. Meidän oli siis iskettävä jokin suuri projekti kilpailijoittemme nenän edestä. *Aivan pakko*. Lauri raapaisi lasit nenältään, ryhtyi kuivamaan niitä.

– Jäätyvät nämäkin perkele. Hän siemaisi purevaa tuulta ja haukkoi henkeään.
– Tuo ilmeesi ei tiedä hyvää.

Nyökkäsin puristaen hampaani yhteen. – Mietin sitä, miten saisimme hyytyneeseen koneeseemme lisää potkua. Momentti puuttuu, liikkeen jatkuvuus on pysähtynyt.

– Pinnasi on liian kireä. Hän vilkaisi minua huolestuneesti. – On kai parasta, että tingin normaalista kuudentoista tunnin yönestäni.

– Tule, lähdetään. Hitaasti ja harkitusti Lauri murskasi savukkeensa sammuksiin. Hänen kulmakarvansa ja hiuksensa olivat valkoisen lumen peitossa. Lähdimme tungeksimaan lyhtyjen valossa keskikaupungin suuntaan. Ilotulituksen loppuessa virta alkoi valua kohti torin kulman ahdasta katukuilua. Pahimmasta ruuhkasta selviydyttyä liikkuminen oli helpompaa. Lumi narisi askelien alla, liikennevalojen keltaiset vilkut opastivat suojaisemmille kujille. Valkea verho peitti kadun yhä paksumpiin nietoksiin. Tuisku tunkeutui kaikkialle, silmiin, suuhun, ryömien kaula-aukosta kylmiksi pisaroiksi rinnalleni. Tuulen raivo katujen kulmauksissa ja porttikäytävissä

teki yöstä kolkon. Minulle se oli kuitenkin tuttua, koska koko ikäni oli asunut tässä koleankosteassa merenrantakaupungissa.

Kouluvuodet ja opiskeluaika Euroopan perukoilla raskaan sodan päätyttyä olivat sukupolveni arkielämää. Vain kovalla työllä olin raivannut tieni siihen asemaan, missä nyt tulevaisuus ahdisti. Korttelin päässä erotin yhtiön koboltinsinisen lasitornin. Teräksiset elementit peittivät kymmenkerroksisen rakennuksen alleen. Sen hahmo nousi paksuna silhuettina sitä ympäröivistä matalammista rakennuksista. Se oli rakennettu kaupungin parhaimmalle tontille erikoisluvalla, parin kerroksen lisärakennusoikeudella. Erik oli todella tehnyt töitä sen eteen. Katon sinertävä neonkilpi viestitti ohikulkijoille rakennukseen kätkeytyvän huipputekniikan yhtiön.

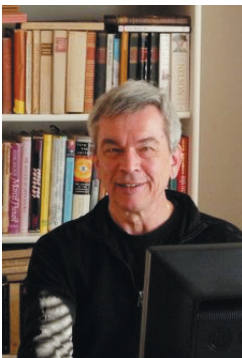
MobiaData.

Vilkaisin vain kerran talon profilia ohittaessamme sen. Rautatieaseman kellotornin valkoinen kehäkukka täplitti yönmustaksi muuttuneen taivaan kiertäessämme kulman. Päätin poiketa työhuoneessani, kun Lauri suuntasi junalleen. Hän nykäisi kauluksen tiiviimmin ylös ja häipyi valkeuteen. Avasin oven ja astuin sisään. Pudistin lumen takiltani ja pyyhin kosteat pisarat silmistäni. Tuulen vonkuna haipui rapun hiljaiseen rauhaan.

En vielä ymmärtänyt sitä, miten vähän aikaa meillä enää oli jäljellä.

Kolmekymmentäviisi vuotta sitten käyty kamppailu on nykynörttien kulttikamaa.

Fenix 2.0 on ensimmäinen osa löytöretkellä tietoyhteiskunnan alkulähteille. Se kertoo todellisen jännitystarinan maamme tietotekniikan historiasta. Se on myös kertomus heille, jotka haluavat ymmärtää nykyisen maailmankuvan muutoksen. Kolmekymmentäviisi vuotta sitten käyty kamppailu on nykynörttien kulttikamaa.

Klasu Oesch on tieto- ja viestintätekniikan ammattilainen, joka on omakohtaisesti kokenut digitaalisen maailman syntymisen 1960-luvulta lukien aina nykyhetkeen saakka.

”Vuosikymmenet ovat kuluneet mailman suurimmissa tietotekniikka- ja audiovisuaalisissa yrityksissä sekä medialaboratorioiden kehittäjänä ja opettajana. Olen vetänyt myös teknologiaohjelmia, ja omassa Mediayhtiö Sansibaris-
sa uusmediaa ja vuorovaikutteista tietotekniikkaa. Päivääkään en vaihtaisi pois uuden maailmankuvan tietoseikkailijana”

ISBN: 978-952-94-4646-9 (sid.)

ISBN: 978-952-94-4647-6 (EPUB)